

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 14. června 2018 v trestní věci obžalovaného R■■■■ K■■■■, narozeného ■■■■■,

takto:

Podle § 80 odst. 1 trestního řádu se **zamítá žádost obžalovaného R■■■■ K■■■■**, narozeného ■■■■■, o vrácení peněžní hotovosti ve výši 4 184 002 Kč a 2 464,10 eur odňatých obžalovanému v procesním postavení obviněného při domovní prohlídce dne 28. ledna 2005 v bytě obžalovaného postupem dle § 79 trestního řádu.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. října 2017 sp. zn. 8 T 125/2007 Okresního soudu v Karlových Varech byl obžalovaný R■■■■ K■■■■ uznán vinným oproti obžalobě Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 4 KZV 3/2005 ze dne 26. června 2007 jediným skutkem ze dne 28. června 2004 týkajícím se žádosti cizince N■■■■ D■■ C■■■■, narozeného ■■■■■, kterou obžalovaný vyřizoval jako policejní inspektor ■■■■■, kdy podle zmíněného rozsudku okresního soudu se dopustil trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 30. června 2008 a za to byl odsouzen podle § 158 odst. 1 trestního zákona účinného do té doby k trestu odnětí svobody ve výměře šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona na zkušební dobu dvou let. Současně nalézací soud uložil obžalovanému podle § 49 odst. 1 trestního zákona účinného do 30. června 2008 trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat činnost v ozbrojených sborech a útvech, které jsou založeny na vojensky organizovaných principech, na dobu dvou let.
2. Týmž rozsudkem byl obžalovaný zproštěn dalších sedmdesáti tří útoků pokračujících trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákona a přijímání úplatku dle § 160 odst. 1 odst. 4 písm. b) trestního zákona. Převážná většina těchto skutků byla zproštěna podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy, dílčí skutky pod body 115 a 264 byly zproštěny s tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán a konečně ve čtyřech případech (body 79, 206, 218 a 226) podle okresního soudu nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný.
3. V souvislosti s tímto trestním řízením, jehož úkony byly zahájeny 24. března 2004 (č. listu 3), bylo prováděno několik domovních prohlídek a prohlídka jiných prostor. Při prohlídce bytu obžalovaného za přítomnosti jeho obhájce (č. listu 54 až 55), kdy příkaz k domovní prohlídce vydal Okresní soud Plzeň – sever dne 28. ledna 2005 sp. zn. 0 Nt 314/2005 (na č. listu 52), byly nalezeny i finanční částky, jejichž vrácení se obžalovaný prostřednictvím svého obhájce domáhá. V rámci zmiňované domovní prohlídky došlo k odnětí věci, včetně předmětné finanční hotovosti v Kč a euro (§ 85 odst. 3, § 78 odst. 5 trestního řádu). Obhájce obžalovaného přítomný domovní prohlídce písemně potvrdil na č. listu 55, že převzal potvrzení o odebrání věci ve formě protokolu o domovní prohlídce a jeho přílohy se seznamem zajištěných věcí na č. listu 56.
4. S ohledem na skutečnost, že proti shora uvedenému poslednímu rozsudku v této věci byla podána odvolání obžalovaného proti výroku o vině a odvolání státního zástupce proti všem zprošťujícím výrokům, byla věc předložena odvolacímu soudu, jímž je Krajský soud v Plzni. Protože v této věci již opakovaně rozhodoval odvolací senát 8 To, byť v jiném složení senátu, byla věc přidělena předsedovi senátu JUDr. Pravoslavu Polákovi, a to s ohledem na rezignaci a odchod soudkyně

zpravodajky. Předseda odvolacího senátu přezkoumává rozsáhlý materiál, jednak studuje znovu spis mající 3 126 stran, ale především přílohy k němu včetně cizineckých spisů týkajících se nadále projednávaných dílčích skutků a srovnávacích materiálů, což obnáší dalších cca 105 000 listů. Přitom se nejedná o podklady pro znalce nebo podklady pro znalecký posudek z účetnictví, soud je povinen se s každým z těchto důkazů seznámit a před tím, než věc nařídí do veřejného či neveřejného zasedání, nastudovat kompletně celý materiál. Přitom nutno akcentovat, že zdejší soud ve svých zrušovacích usneseních vytýkal okresnímu soudu i to, že ten v tomto směru nesplnil svoje zákonné povinnosti, neprovedl dostatečné dokazování a ke každému dílčímu skutku neprovedl hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Celkový rozsah studia podkladů pro rozhodnutí je jediným důvodem, proč věc sice napadla zdejšímu soudu již 24. ledna 2018, ale dosud nebyla nařízena a lze předběžně důvodně očekávat, že nebude nařízena v průběhu dalších cca šesti měsíců.

5. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce požádal okresní soud o vrácení věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu, a to 3. května 2018. V té souvislosti poukázal již na předchozí takovou žádost ze dne 7. listopadu 2017, tři dny po doručení prvoinstančního rozsudku, kdy okresní soud ji zamítl s tím, že rozsudek z 19. října 2017 není pravomocný a rozhodnutí o vrácení finanční hotovosti by bylo minimálně předčasné, neboť stále může dojít s ohledem na odvolání státního zástupce k uznání viny a uložení peněžitého trestu.
6. Žadatel namítá, že rozsudek ze dne 19. října 2017 neobsahuje žádný výrok, žádné rozhodnutí o zajištěných finančních částkách, ačkoliv podle obhajoby tak měl soud učinit. Z toho je podle žadatele zřejmé, že o nich, ani o způsobu, jak s nimi naložit, nemůže rozhodovat ani odvolací soud. Podle názoru obžalovaného soud svým „*nerozhodnutím*“ o zajištěných finančních částkách a následným zamítnutím žádosti o jejich vrácení vytvořil situaci, kdy nemá s ohledem na skutečnost, že napadený rozsudek neobsahuje žádný výrok či rozhodnutí o zajištěných finančních částkách, ani žádný právní titul k tomu nadále zajištěné finanční částky zadržovat. Takový stav se žadateli jeví jako porušení zákonnosti a jeho udržování nemůže být podmíněno úvahou soudu o možném uznání viny někdy v budoucnu.
7. Podle žadatele, stejně jako bylo o zajištěných peněžitých částkách rozhodnuto v předchozích rozsudcích, měl okresní soud i v posledním rozsudku o zajištěných peněžních částkách rozhodnout, například v kontextu odůvodnění rozsudku tak, že se vrací obžalovanému, a pak by bylo na místě zdůvodnění zamítnutí žádosti o vrácení peněz ze dne 17. listopadu 2017 s poukazem na to, že rozsudek není pravomocný.
8. Podle názoru obhajoby zajištěných peněžních částek **již není třeba k dalšímu řízení a nepřichází v úvahu jejich zabránění či propadnutí**. Toto zjištění, mimo jiné, vyplývá podle žadatele i z úvah okresního soudu v odůvodnění rozsudku na straně 16 a 17 o původu peněz. Podle soudu podezření na původ peněz postačovalo k zahájení trestního stíhání, nikoliv však k uznání viny. Tento stav, zjištěný a konstatovaný po bezmála třinácti letech trestního řízení, **nemůže být již ničím změněn**. Proto žádá, aby výše uvedené finanční částky byly obžalovanému vráceny prostřednictvím obhájce na níže uvedené účty.
9. Zmíněná žádost byla doplněna podáním z 11. června 2018, kdy navíc obhájce jménem svého klienta připomíná, že předchozí rozsudky v uvedené trestní věci vždy obsahovaly výrok o uložení peněžitého trestu podle § 53 odst. 1 trestního zákona. Z toho je zřejmé, že o nich ani o způsobu, jak s nimi naložit, nemůže rozhodovat ani odvolací soud. Žadatel rovněž odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku na straně 16, kdy nalézací soud konstatuje, že nemá dostatek důkazů o tom, že finanční částka zajištěná dne 28. ledna 2005 při domovní prohlídce v bytě obžalovaného pochází z trestné činnosti. Proto obhajoba setrvává na svém názoru vysloveném již v žádosti z 3. května 2018 a v té souvislosti na svoji podporu poukazuje na náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 1849/17 ze dne 29. května 2018, v němž se Ústavní soud vyslovil k podmínkám pro zabránění věci v trestním řízení ve věci nálezu označeném. Ve zmíněném nálezu je mimo jiné uvedeno, že pokud obecné soudy nedospěly k jednoznačnému závěru o původu zajištěných

finančních prostředků, tedy si byly vědomy, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že takové prostředky byly získány trestnou činností, aniž by vyvrátily verzi jejich legálního původu, nemohou rozhodnout podle § 102 trestního zákoníku. Žadatel vyjadřuje názor, že situace ve věci posuzované Ústavním soudem je téměř shodná s předmětnou trestní věcí, proto setrvává na své žádosti z 3. května 2018 a tam učiněném návrhu.

10. S ohledem na shora uvedené je především zřejmé, že okresní soud nemohl o výše uvedené žádosti rozhodnout nikoli jen z toho důvodu, že nemá k dispozici spisový materiál, ale především z toho důvodu, že od 24. ledna 2018 je **trestní věc v působnosti odvolacího Krajského soudu v Plzni**. Dochází tedy k situaci, jako kdyby okresní soud nerozhodl o žádosti o propuštění z vazby učiněné ještě v hlavním líčení, o níž nebylo rozhodnuto, kdy zmíněná žádost přetrvává a rozhodnout o ní musí v případě předložení spisu již stížností či odvolací soud. Proto je zdejší soud věcně příslušný k projednání zmíněné žádosti.
11. Podle § 80 odst. 1 trestního řádu není-li věc, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata, v případě pochybností, jestliže uplatňuje právo osoba jiná, může se uložit do úschovy. Podle § 80 odst. 3 trestního řádu rozhodnutí o žádosti činí předseda senátu.
12. Zdejší soud s plným vědomím toho, že o věci by měl rozhodnout toliko předseda senátu, s ohledem na stav řízení a stav studia základního spisu, došel k závěru, že rozhodne celý senát. Učinil tak v neveřejném zasedání 14. června 2018.
13. Došel ke stejnému závěru, jaký již dříve vyjádřil okresní soud, to znamená, že za situace, kdy zdejší soud projednává věc i na podkladě **odvolání státního zástupce v neprospěch** obžalovaného, nemůže sice sám s ohledem na ustanovení § 259 odst. 5 písm. a) trestního řádu uznat obžalovaného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem zproštěn, ale v případě zjištěných pochybení soudu odvolací soud může a dokonce musí, pokud dojde k závěru o předčasnosti či věcné nesprávnosti zprošťujícího rozhodnutí ve vztahu k některému z dílčích skutků, aplikovat ustanovení § 258 odst. 1 trestního řádu, některou z alternativ tam uvedených či dokonce při zjištění více vad několik důvodů dohromady a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátit okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Tento možný výsledek nelze předbíhat tím spíše, že soudce zpravodaj nemá ještě nastudovaný celý základní spis, natož přílohy v počtu cca 105 000 listů (příčemž některé z nich obsahují relevantní skutečnosti oboustranně), které jsou natolik rozsáhlé, že z technických důvodů jsou uloženy nikoli v kanceláři referujícího soudce, ale v samostatné místnosti ve sklepení Krajského soudu v Plzni.
14. Zdejší soud přitom nemůže předjímat, jaké rozhodnutí učiní a nesmí ani naznačovat. Je tedy v současné době plně na místě považovat za stejně pravděpodobné varianty, že buď ve zprošťující části odvolací soud potvrdí závěry napadeného rozsudku, nebo zruší a vrátí věc k novému projednání v celém rozsahu, anebo dojde k závěru, že část zprošťujících výroků odpovídá provedenému dokazování a volnému hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu a kasační princip uplatní jen v části zprošťujícího výroku. Stejně tak nelze předjímat závěr o jediném dílčím skutku, jímž okresní soud uznal obžalovaného vinným.
15. V každém případě tedy platí i ta možnost, kterou žadatel svou argumentací z nepochopitelných důvodů zcela vylučuje, přestože v této věci již zdejší soud opakovaně rušil předchozí rozsudky a věc vracel s konkrétními až detailními pokyny okresnímu soudu, jenž je opakovaně nesplnil. Pokud by odvolací soud došel k závěru o tom, že nelze souhlasit s naprostou většinou zprošťujících výroků a že lze při důkladném hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu včetně vyhodnocení důkazů, které okresní soud prováděl stranám v hlavním líčení toliko předložením a o jejichž obsahu se blíže nezmiňuje, bude možno projednávané skutky stále kvalifikovat jako některý z trestných činů v intencích podané obžaloby. Pro takový eventuální závěr není vyloučeno, že přes skutečnost, že vůči obžalovanému bylo zjevně porušeno právo na projednání věci v přiměřené době z hlediska práva na spravedlivý proces, by následně okresní

soud v intencích závěrů tohoto soudu mohl dojít k závěru, že jsou podmínky pro dílčí nebo celkové uznání viny ohledně zbytku skutků, které se dávaly původně za vinu (č. listu 1141 až 1173), po zpětvzetí druhá obžaloba dne 26. června 2007 (č. listu 1805 až 1887), v níž se obžalovanému dávalo za vinu 333 skutků).

16. O části z nich již pravomocně rozhodl zdejší soud svým rozsudkem ze dne 21. září 2011, kdy podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžalovaného valné části projednávaných skutků a ve zbytku vrátil věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k odsuzující části předchozího rozsudku Okresního soudu v Sokolově z 11. listopadu 2010 č. j. 8 T 125/2007 – 2262 k novému projednání a rozhodnutí. Po tomto rozsudku krajského soudu se nadále vedlo již řízení toliko pro skutky pod body 1 až 113 výroku o vině, kdy použité pořadové číslování neodpovídalo číslům skutků v podané obžalobě. Nalézací soud v dalším rozsudku z 12. května 2015 z větší části uznal obžalovaného vinným, avšak dalších 39 skutků pravomocně zprostil podle § 226 písm. a) trestního řádu. Zatímco státní zástupce podal odvolání, stejně jako obžalovaný, výhradně do výroku o vině, zprošťující výrok nabyl právní moci, neboť proti němu v zákonné lhůtě nesměřoval žádný opravný prostředek.
17. Z toho lze dovodit, že již v průběhu dalšího řízení ve prospěch obžalovaného došlo ke zproštění ohledně řady skutků dávaných mu za vinu. Jinak však lze poukázat na to, že ani rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech z 12. května 2015 v odsuzující části neobstál a na podkladě odvolání obžalovaného zdejší soud svým usnesením ze dne 8. června 2016 č. j. 8 To 627/2015 – 282 zrušil odsuzující část v celém rozsahu a rozhodl tak, že podle § 259 odst. 1 trestního řádu se v odsuzující části (skutky 1 až 74) výroku o vině trestní věc vrací okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl, načež navazoval napadený rozsudek, jímž se zdejší soud znovu podrobně zabývá.
18. Lze tedy uvést, že není dosud vyloučeno to, že i v určitém větším rozsahu může odvolací soud opětovně zrušit zprošťující výrok a uložit okresnímu soudu nové meritorní rozhodnutí s konkrétními pokyny a konkrétními odkazy na konkrétní i listinné důkazy, jimiž se nalézací soud dosud odpovídajícím způsobem nezabýval, v takovém případě by mohlo dojít i k odsouzení, kdy nadále je obžalovaný důvodně podezřelý z toho, že zneužíval pravomoc veřejného činitele podle §158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákona a nelze považovat za explicitně vyloučené, že by jeho trestná činnost mohla být i nadále posuzována jako korupce. Navíc je třeba zdůraznit, že **zdejší soud již opakovaně odmítl, aby nalézací soud vycházel z částky zajištěné při domovní prohlídce ve vztahu k údajnému rozsahu trestné činnosti a použité právní kvalifikaci, neboť podle názoru odvolacího soudu je třeba prokazovat neoprávněnou výhodu vždy ke každému skutku zvlášť.** Přitom však existují i důkazy, které, pokud nezůstanou zcela osamocené, mohou být případně považovány za usvědčující důkazy nejen ve vztahu ke zneužívání pravomoci úřední osoby (podle trestního zákona účinného v době údajného spáchání „veřejného činitele“), ale také ve vztahu k prokazování některého z korupčních trestných činů.
19. V tomto případě to bude **odvolací soud, který jako první nastuduje a především provede všechny důkazy tak, aby z nich mohl vyvodit takové závěry, které by případně důkazně podložily některé ze skutků dávaných obžalovanému za vinu. Proto nelze uzavřít, že by finanční hotovosti odňaté při domovní prohlídce nebylo v tomto stadiu řízení již zapotřebí.** Argumentace nálezem Ústavního soudu, který se vyjadřuje k trestněprávní sankci, kterou je nejen propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, ale také zabránění věci, nelze vztahovat na oblast mimosankční. Při tom zdejší soud připomíná, že již v tomto řízení docházelo k dalším zajišťovacím úkonům, avšak postupně byla všechna zajištění zrušena. V tomto směru lze odkázat nejen na usnesení státního zástupce podle § 79a odst. 1 trestního řádu (č. listu 753 až 754), ale i na usnesení téhož státního zástupce podle § 79a odst. 1 trestního řádu založené na č. listu 757 až 758, na usnesení Okresního soudu Plzeň – sever ve vztahu k zajištění účtů a podílových listů (č. listu 1025 až 1027), ale především na usnesení podle § 79a odst. 3 trestního

řádu založené na č. listu 1073 až 1074, jímž státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň – město dne 2. prosince 2005 rozhodl podle § 79a odst. 3 trestního řádu o zrušení zajištění veškerých finančních prostředků uložených na účtech majitelky účtu A ■■■ K ■■■■■, matky obžalovaného, a to korunových i vedených v euro, jakož i zajištění zaknihovaných cenných papírů – podílových listů téže majitelky s tím, že pro účely trestního řízení již tohoto zajištění není třeba.

20. Pokud žadatel uvádí argumentaci napadeného rozsudku v jeho odůvodnění, je nutno uvést, že zdejší soud bude bedlivě přezkoumávat především výroky napadeného rozsudku, ale v té souvislosti bude zjišťovat i to, jestli argumentace napadeného rozsudku odpovídala všem náležitostem § 125 odst. 1 trestního řádu a v tom kontextu, zda okresní soud vždy uvedl do své argumentace skutečnosti, které korelují se závěry důkazního řízení. Rozhodně **je zcela předčasné uvádět, že odvolací soud nemůže učinit nějaké rozhodnutí ve vztahu k sankcím majetkové povahy a že by byl omezen tím, že logicky při převážně zprošťující části napadeného rozsudku nejsou uváděny žádné majetkové tresty.** Okresní soud to skutečně nemůže vyjádřit ve výroku svého rozhodnutí, pokud však zdejší soud dojde k závěru, že zprošťující část napadeného rozhodnutí, ať už v několika skutcích, v části nebo podstatné části neodpovídá provedenému a doplněnému dokazování, neboť odvolací soud rovněž může důkazní řízení sám doplnit ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, je výklad zaujímaný obhájcem obžalovaného nejen nesprávný, ale dosti nevhodný. V té souvislosti je nutno připomenout, že zdejší soud se bude muset znovu zaobírat i finanční analýzou, vklady a výběry, jakož i tím, že byly činěny různé vklady vyšší hotovosti. Stejně tak se bude muset vypořádat s tím, zda lze kategoricky posoudit, že zajištěné a odňaté peníze byly opatřeny v nějaké souvislosti s projednávanou trestnou činností. V každém případě však již zdejší soud vyjádřil právní názor, na kterém stojí nadále, a to, že **i kdyby peníze zajištěné při domovní prohlídce byly půjčené, je nutno je zahrnout do majetkových poměrů jako vlastnictví obžalovaného a stejným způsobem nutno nahlížet na peníze na účtech, ohledně kterých bude prokázáno, že byly v majetku obžalovaného. Peníze jsou totiž věcí zastupitelnou, nikoli individuálně určenou, údajnou smlouvou o půjčce se obžalovaný nezavázal vrátit tytéž bankovky, ale toliko určený obnos. O tom ostatně vypovídá i samotná obhajoba obžalovaného, že proto již z půjčených peněz něco odčerpal pro svoji potřebu (usnesení KS Plzeň sp. zn. 8 To 238/2011 ze dne 21. září 2011 strana 64 odst. 2).**
21. S ohledem na shora uvedené nemohl zdejší soud dojít k závěru, že finanční hotovosti odňaté v rámci domovní prohlídky už není třeba. **S ohledem na stadium trestního řízení a důkazní stav nelze v této fázi studia spisového materiálu učinit ani kategorický závěr o tom, že do úvahy vůbec nepřichází její propadnutí nebo zabránění.** Takový závěr vyplývá, až zdejší soud po provedeném veřejném či neveřejném zasedání vyhodnotí postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu všechny důkazy jednotlivě a v jejich souhrnu tak, aby zjistil, zda lze potvrdit některé ze skutků, který byly okresním soudem napadeným rozsudkem zrušeny, v jakém rozsahu a jaké budou podklady pro vydání rozhodnutí odvolacího soudu, a to i v případě právního názoru a pokynů závazných pro okresní soud podle § 264 odst. 1 trestního řádu v případě zrušení a vrácení nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
22. Zatímco avizované porušení práva na spravedlivý proces podle Čl. 6 odst.1 Evropské úmluvy o lidských právech nemá význam pro případný výrok o vině, okresní soud - po případném vrácení části projednávané trestní věci podle § 259 odst. 1 tr. řádu – pokud by v určitém rozsahu rozhodl o vině, by k tomu musel při rozhodování o druhu a výši trestu přihlídnout, stejně jako k chování obžalovaného v době po prokázaném ukončení trestné činnosti dosud, naproti tomu by musel zohlednit v souvislosti s případně prokázanou vinou také polehčující a přitěžující okolnosti, ev. shledávanou zjištěnou pohnutku či dokonce při případném prokázání viny i korupční jednání. To by i s ohledem na restorativní princip justice a účel trestu podle § 23 trestního zákona aktuálně **mohlo vést i k uložení trestu propadnutí věci.**
23. Jedině pokud by zdejší soud ve svém meritorním či zrušujícím rozhodnutí došel k závěrům, že pro

absenci zákonných podmínek nepůjde uložit propadnutí věci nebo její zabránění, umožnilo by to případně soudu prvního stupně v intencích takového vyjádřeného názoru rozhodnout v intencích podané žádosti. Pro eventualitu, že by zdejší soud potvrdil všechny výroky napadeného rozsudku, nelze však očekávat, že by se vrácení věci věnoval v samotném meritorním rozhodnutí, neboť pro takový případ by již měl rozhodovat soud prvního stupně, který vydal případně potvrzené rozhodnutí, tedy napadený rozsudek, a to zásadně **ve vykonávacím řízení**. K námitce obhajoby je totiž třeba odmítnout poukaz na ojedinělou a nesprávnou praxi, kdy nalézací soud v meritorním rozsudku o vině a trestu současně rozhoduje také usnesením o vrácení věci. O vrácení věci má být rozhodnuto buď samostatným usnesením, pokud jsou shledány podmínky podle § 80 odst. 1 trestního řádu již v průběhu nalézacího řízení, nebo až ve vykonávacím řízení rovněž formou téhož usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost do tří dnů od jeho oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím podepsaného soudu. Stížnost má odkladný účinek.

V Plzni 14. června 2018

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu